

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/79/2024
Identifikačné číslo spisu:	8619200846
Dátum vydania rozhodnutia:	12.11.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8619200846.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne J.Í. Q., rodenej Š., narodenej XX. X. XXXX, O., N. XXX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Námestie SNP 7, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Orange Slovensko, a. s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35 697 270, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., Bratislava, Vajnorská 21A, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6C/15/2019 o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 06. februára 2024 sp. zn. 13Co/69/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým uznesením zo 06. februára 2024 sp. zn. 13Co/69/2023 Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) priznal žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalovanej v rozsahu 100 % (výrok I). Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok II.) Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100 % (výrok III).

2. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že rozsudkom zo dňa 07. septembra 2022 sp. zn. 13Co/30/2022 rozhodoval o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 21. septembra 2021 č. k. 6C 15/2019 - 200, pričom potvrdil napadnutý rozsudok „vo výroku II. v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 110,- Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; v prevyšujúcej vyhovujúcej časti zmenil prvoinštančný rozsudok tak, že žalobu žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy v tejto časti zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalovanej v rozsahu 100 %. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal“. Opravným uznesením odvolací súd opravil dôvody svojho rozsudku zo dňa 07. septembra 2022 v bode 41.

3. Najvyšší soud Slovenskej republiky uznesením zo dňa 26. októbra 2023 sp. zn. 8Cdo 16/2023 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 07. septembra 2022 sp. zn. 13Co/ 30/2022 (viď bod 2.) vo výrokoch II. a III. a vec mu v uvedenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že konanie odvolacieho súdu bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), nakoľko došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to tým, že bolo vydané opravné uznesenie, ktoré v podstate zmenilo text pôvodného odôvodnenia rozhodnutia, pričom takto vykonaná oprava nezodpovedá zneniu a zmyslu § 224 CSP.

4. Po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zostalo predmetom rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu konanie o nároku strán na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, keďže žalovaná podaným odvolaním namietla aj rozhodnutie súdu o trovách konania s tým, že napriek čiastočnému úspechu žalobkyne bol tejto priznaný plný nárok na náhradu trov konania, čo je v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Uviedla, že aj žalobkyňa musí nieť zodpovednosť za výsledok sporu v prípade, že uplatňuje neprimeranú či premrštenú sumu a táto skutočnosť by sa mala prejaviť v rozhodnutí o trovách konania s tým, že súd by mal využiť inštitútu § 257 CSP a trovy konania nepriznať prípadne ich primerane znížiť s tým, že pri bezpečnostnom incidente boli postihnuté viaceré osoby, pričom už v predošlom konaní ďalších 42 žalobcov uplatnilo nárok na náhradu trov konania s tým, že u každého vznikli trovy konania vo výške po 1 183,20 eura, čo je viac ako desať násobok priznanej náhrady. V takomto prípade je suma za trovy konania neadekvátne a v rozpore s dobrými mravmi.

5. Dovoláním napadnutým uznesením odvolací súd rozhodol (znova) o trovách celého konania v zmysle § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, tak že nárok na ich náhradu priznal žalobcom v celom rozsahu proti žalovanej s poukazom ich úspech v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. Argumentoval tým, že Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP (k tomu napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 142/2014). Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 OSP), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (pozri k tomu napr. nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku (BARICOVÁ, Jana. § 255 [Náhrada trov podľa úspechu]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek. Civilný sporový poriadok. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 923. ISBN: 978-80-7400-629-6.)

6. Z uvedených dôvodov odvolací súd priznal procesne úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %. Nepovažoval za dôvodné odvolacie námietky žalovanej o aplikácii § 257 CSP, a to s poukazom na všeobecne známe skutočnosti, týkajúce sa žalovanej ako úspešného podnikateľského subjektu, kedy suma priznanej náhrady trov konania v žiadnom prípade nemôže pre ňu predstavovať sumu, ktorá by bola objektívne spôsobilá ohroziť jej finančnú stabilitu, či jej podnikanie. Každá strana sporu v prípade meritórneho rozhodnutia súdu si musí byť vedomá skutočnosťou, že v prípade neúspechu bude nieť trovy konania. V prejednávanej veci nebolo dôvodné upustiť od tejto zásady. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Ústavného

súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. mája 2022 sp. zn. II. ÚS 233/2022, ktorý odmietol ústavnú sťažnosť žalovanej, pričom aj v tejto veci znel výrok rozhodnutia Krajského súdu v Prešove z 30. marca 2021 sp. zn. 13Co/7/2021 tak, že priznal žalobcom nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom následne boli trovy právneho zastúpenia súdom prvej inštancie vypočítavané podľa § 10 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, keď súd vychádzal pri výpočte hodnoty úkonu právnej služby z tarifnej hodnoty 2.000 eur, nakoľko v konaní bola žiadaná náhrada nemajetkovej ujmy. Ústavný súd Slovenskej republiky považoval námietku nesprávne určenej výšky sadzby tarifnej odmeny za neopodstatnenú s poukazom na to, že spor medzi stranami sporu bol jednoznačne sporom o ochranu osobnosti a na základe uvedenej vyhlášky potom nie je poskytnutý manévrovací priestor pre určenie výšky tarifnej hodnoty.

7. Odvolací súd sa stotožnil s názorom, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu pokiaľ ide o výšku plnenia. Ak žalovaná poukázala na to, že išlo o zjavne premrštenú sumu, doplnil, že v čase podania žaloby žiadne súdne rozhodnutie slovenského súdu v obdobnej veci neexistovalo, preto určiť, čo by bolo primerané v tom čase bolo mimoriadne obtiažne. Suma 5.000,- eur nenapĺňa definíciu šikanózneho výkonu práva vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania (ide o sumu zhodnú s výškou pokuty uloženej sprostredkovateľovi žalovanej). Preto bolo namieste priznať plnú náhradu trov konania aj za stavu kedy bola žalobkyňa plne úspešná len v základe veci, pričom vo výške uplatneného nároku bola úspešná len v časti.

8. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 257 CSP. Považoval za dôvodné prihliadnuť na závery rozhodnutia vo veci pod sp. zn. 13Co/7/2021, kedy odvolací súd rozhodoval o rovnakom nároku na základe rovnakých skutkových okolností, pričom v prejednávanej veci nedošlo k žiadnym zmenám, no napriek tejto skutočnosti súd prvej inštancie vec posúdil odlišne, preto žalovaná v záujme ochrany svojich práv bola nútená napadnúť vec odvolaním, preto by bolo voči nej nespravodlivé, aby musela v tejto súvislosti niesť náklady odvolacieho konania. Z týchto dôvodov odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

9. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 3 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní vo veci samej úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu.

10. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) podala dovolanie, pričom jeho prípustnosť odôvodňovala ustanovením § 420 písm. f) CSP, majúci za to, že jej (odvolací) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V bližších podrobnostiach namietanú vadu konkretizovala tým, že podľa jej presvedčenia je rozhodnutie odvolacieho súdu nedostatočne odôvodnené, pretože odvolací súd sa v rozhodnutí nezaoberal s podstatnou a právne významnou argumentáciou (či už vznikom samotného nároku a jeho rozsahu alebo použitia moderačného práva podľa § 257 CSP). V súvislosti s neaplikáciou § 257 CSP dovolateľka namietala, že v rozhodnutí absentuje akékoľvek odôvodnenie odvolacieho súdu, prečo na ňu neprihliadol, prípadne prečo ju považuje za nesprávnu, resp. v okolnostiach prejednávanej veci za neaplikovateľnú. Za ďalšie odvolací súd v bode 11 rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej), avšak táto skutočnosť sa neprejavila v úplnosti aj v samotnom výroku napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov žalovaná Najvyšší súd Slovenskej republiky žiadala, aby rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Žalobkyňa v podanom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že podľa jej názoru je napadnuté rozhodnutie vecne správne. Poukázala na závery plynúce z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. augusta 2020 sp. zn. II. ÚS 225/2020 (v bode 42.) a tiež z uznesenia zo dňa 24. mája 2022 č.k. II. ÚS 233/2022-18 týkajúceho sa obdobnej skutkovej a právnej veci. Obšírne tiež argumentovala, že v danej

veci neboli splnené ani podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. V uvedenom smere upriamila pozornosť dovolacieho súdu už na spomínané rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. mája 2022. Argumentácia žalovanej o opakujúcich sa a obsahovo rovnakých právnych úkonoch (resp. o opakujúcich sa jednoduchých úkonoch právnej služby) by mohla teoreticky platiť, avšak len v prípade samotnej žalovanej, pretože práve ona je účastníčkou (stranou) vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom a vo všetkých týchto konaniach ju zastupuje ten istý právny zástupca, proti žalovanej však v týchto konaniach vždy stojí iný žalobca. Keďže žalovaná sa jednoducho nechcela dohodnúť na žiadnej sume nemajetkovej náhrady musela si byť dobre vedomá všetkých dôsledkov, ktoré sú s neúspešným sporom spojené, vrátane povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strany. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd žiadala, aby podané dovolanie odmietol.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

13. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

14. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

16. V danom prípade žalovaná podaným dovolaním napadla rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania. Prípustnosť dovolania proti takémuto rozhodnutiu pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolací súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach (8 Cdo 266/2019, 8 Cdo/111/2019, 4 Cdo 70/2020, 4 Cdo 155/2020, 4 Cdo 69/2022, 2 Cdo 89/2020 a iné). Rovnako sa k tejto otázke vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo 17. septembra 2019 č. k. I. ÚS 387/2019-26 a v uznesení z 15. augusta 2018 sp. zn. I. ÚS 275/2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270

17. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

18. Žalovaná vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

19. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť

nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

20. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1 Cdo 213/2019, 2 Cdo 190/2019, 3 Cdo 168/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 6 Cdo 33/2020, 7 Cdo 308/2019, 8 Cdo 152/2018).

21. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

22. V danom prípade z obsahu spisu vyplýva, že z hľadiska výsledku sporu bola žalobkyňa so svojou žalobou o náhradu nemajetkovej ujmy čiastočne úspešná, keď odvolací súd na rozdiel od prvoinštančného súdu bral do úvahy vo väčšej miere okolnosti danej veci, pričom dospel k záveru, že suma priznaná súdom prvej inštancie je neprimeraná. Rozsudok súdu prvej inštancie preto podľa § 387 ods. 1 CSP v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 110 eur potvrdil; vo zvyšnej časti ho podľa § 388 CSP zmenil a žalobu zamietol. Napadnutým uznesením žalobkyni priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalovanej v rozsahu 100 %. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100 % .

23. Odvolací súd správne uviedol, že ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). K predmetnému najvyšší súd poznamenáva, že súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. V zmysle ustálenej judikatúry (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010, sp. zn. 3MCdo/46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii. Tento dôvod je teda daný charakterom tohto konania (konanie o určenie otcovstva, ak maloletý žalobca nemal úspech) alebo charakterom procesnej situácie (napr. zmena zákonnej úpravy, ak žalovaný ako laik, v konaní o určenie právneho vzťahu, nemohol posúdiť zdravotný stav scudzitéľa so zreteľom na jeho spôsobilosť na právne úkony). Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať sociálnej situácie účastníkov. V takomto prípade je potrebné pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch (všetkých) účastníkov, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradit' trovy,

ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá (v preskúmanej veci ide o právnickú osobu pôsobiacu na telekomunikačnom trhu). Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku (žalovaná bola zodpovednou osobou za porušovanie osobných údajov GDPR, avšak odmietla uznať základ nároku žalobkyne a ponúknuť jej akúkoľvek výšku nemajetkovej náhrady) a prihliadnuť i na postoj účastníkov v konaní. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v danom prípade rozhodne nemožno súhlasiť s námietkami žalovanej, že odvolací súd dostatočne nevysvetlil, prečo nevidel v konaní dôvody hodné osobitného zreteľa. Opak je pravdou. Rovnako tak nemožno súhlasiť, že by sa s argumentami predostretými žalovanou v kontexte okolností danej veci nezaoberal resp. ich neposudzoval (k tomu viď bod 12. a 13. rozhodnutia). To, že sa s nimi nestotožnil neodôvodňuje záver o nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Dovolací súd súhlasí aj s názorom žalobkyne, že na strane žalovanej neexistujú (vzhľadom k výške úkonu právnej služby) ani žiadne ekonomické a hospodárske dôvody, ktoré by boli objektívne spôsobilé ohroziť jej finančnú stabilitu alebo jej pôsobenie na telekomunikačnom trhu. Okolností, ktoré viedli k podaniu žaloby a postoj žalovanej v konaní (kedy ani po opakovanom mnohonásobnom judikovaní základu nároku dotknutých osôb nie je prístupná na akúkoľvek dohodu) použitie ustanovenia § 257 CSP vylučuje.

24. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnila a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

24.1. Pokiaľ žalovaná v dovolaní argumentovala tým, že napadnutý výrok je neúplný a zmätočný, pretože je v rozpore s odôvodnením rozhodnutia súdu podľa ktorého majú byť trovy konania určené z prisúdenej sumy dovolací súd uvádza, že v bode 11 odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu nejde o žiaden „právny názor odvolacieho súdu“, ale iba o citáciu textu z komentára k Civilnému sporovému poriadku. (porovnaj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, strana 926 - 927). Odvolací súd sa otázkou náhrady trov konania zaoberal výlučne v bode 12. a 13. odôvodnenia uznesenia. Konštatoval pritom, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu z dôvodu úspechu vo veci. Toto svoje rozhodnutie odôvodnil podporne aj citáciou z Komentára k Civilnému sporovému poriadku, konkrétne jeho časťou k § 255 CSP (obdobne viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. mája 2022 č.k. II. ÚS 233/2022-18).

25. Dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd v tomto kontexte ďalej uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R

54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

26. Dovolací súd považuje za potrebné tiež dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP., avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

27. Na základe uvedeného najvyšší súd dovolanie žalovanej ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

28. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.